

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321200177
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2321200177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v právnej veci žalobkyne: Mgr. F. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Marcel Ružarovský, so sídlom A. Žarnova 11C, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie finančného zadost'učinenia vo výške 400 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 22Csp/7/2021-126 zo dňa 27.09.2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti rozhodnutia vo veci samej (výrok I.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok II.) **p o t v r d z u j e**.
- II. Odvolanie žalovaného voči výroku III. sa **o d m i e t a**.
- III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu primeraného finančného zadost'učinenia sumu 400 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Slovenskej republike prostredníctvom prevádzkovateľa systému Slovenská pošta, a.s. súdny poplatok v sume 24 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd po citovaní § 3 ods. 5 prvá a tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, rozsudok vecne odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalobkyňa ako spotrebiteľ si úspešne v predchádzajúcom spore sp. zn. 17Csp/37/2019 uplatnila porušenie svojho práva ako aj porušenie povinnosti ustanovených právnymi predpismi, v dôsledku čoho bolo vydané rozhodnutie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.441,68 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný pri vyhotovovaní zmluvy porušil ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., čím sa bezdôvodne obohatil a vyvolal stav právnej neistoty. Zákon nevyžaduje, aby skutočnosť, že došlo k porušeniu práva spotrebiteľa, bola uvedená vo výroku rozhodnutia súdu, preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že rozsudok v konaní vedenom pod sp. zn. 17Csp/37/2019 nebol vydaný na základe záveru o porušení práva spotrebiteľa. Rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 17Csp/37/2019-142 zo dňa 06.02.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 26CoCsp/45/2020-193 zo dňa 30.11.2020 bol žalobkyni priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným a to z dôvodu, že zmluva

o revolvingovom úvere č. 8500107498 bola súdom posúdená ako bezúročná a bez poplatkov, čím si žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Nemožno mať preto pochybnosti o tom, že žalobkyňa podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vznikol voči žalovanému nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Bol to práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predložil žalobkyňu na podpis zmluvu, ktorá nespĺňala náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, neexistuje spôsob výpočtu, vzorec, ktorý by určil konkrétnu výšku finančného zadosťučinenia a tá je len výsledkom voľnej úvahy súdu s prihliadnutím na okolnosti prípadu. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri uzatvorení úverovej zmluvy konal v rozpore so zákonom. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 2.791,68 eur, hoci na skutočne poskytnutý úver (1.350 eur) z dôvodu jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti mala žalovanému zaplatiť 1.350 eur. Žalobkyňa tak žalovanému zaplatila o 1.441,68 eur viac, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobkyňa z dôvodu v rozpore so zákonom uzatvorenej úverovej zmluvy musela iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a najmä rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov), pričom vo vzťahu k žalobkyňu ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie. V prejednávanej veci ujma na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností vznikla, keďže v predchádzajúcom spore pod sp. zn. 17Csp/37/2019 bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie vo výške 1.441,68 eur. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného bez akýchkoľvek pochybností, aj vzhľadom na poskytnutú výšku úveru (1.350 eur) je natoľko vysoké, že mohlo mať vplyv aj na rozpočet žalobkyne a na uspokojovanie jej potrieb, keď predstavuje vyššiu sumu ako istina poskytnutého úveru. Z výpovede žalobkyne na pojednávaní tiež vyplynulo, že konanie žalovaného malo vplyv aj na psychickú pohodu žalobkyne a tiež mohlo mať v súvislosti s vykonávanými zrážkami zo mzdy vplyv aj na jej povesť u zamestnávateľa. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že uznesením tunajšieho súdu č. k. 25Csp/53/2018-25 zo dňa 10.12.2018 bolo nariadené neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobkyne vyplývajúceho z Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka č. 8500107498 uzatvorenej dňa 17.03.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným. Ujma vzniknutá žalobkyňu v neposlednom rade spočíva aj v tom, že došlo k finančnému obmedzeniu žalobkyne, ktoré bolo spôsobené neoprávnenými platbami v prospech žalovaného. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že suma vo výške 400 eur, ktorá predstavuje len 27,75% z vydaného bezdôvodného obohatenia, splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu súd prvej inštancie považoval sumu vo výške 400 eur za primeranú, keďže konanie žalovaného vyústilo do súdneho sporu, ktoré prebiehalo viac ako rok a pol a ku ktorému by nebolo došlo, keby žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou, korektne a poctivo, a žalobkyňa by nemusela niesť náklady na právne zastúpenie. Súd považuje postup žalovaného za absolútne neprípustný, nepoživajúci právnu ochranu a to aj s poukazom na to, že sa nejedná o ojedinelý prípad. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

4. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o multiplikovanie sporov, túto súd prvej inštancie vyhodnotil za neopodstatnenú, nakoľko k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. až po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či

došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola v konaní úspešná, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok súd prvej inštancie rozhodol podľa § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. v/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Žalobkyňa bola ako spotrebiteľ, ktorý sa domáha ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, od súdnych poplatkov oslobodená. Súdny poplatok predstavuje podľa pol. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov 6 % zo sumy 400 eur, t.j. sumu 24 eur, ktorú sumu je povinný zaplatiť žalovaný, ako neúspešná strana sporu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP s návrhom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Uviedol, že odôvodnenie rozsudku je arbitrárne a nepreukazuje splnenie zákonných podmienok v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení. Zákonná úprava priznáva nárok primerané finančné zadosťučinenie len v prípade, ak spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie svojich práv alebo ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa. Záver o bezúročnosti spotrebiteľského úveru nie je automaticky záverom o porušení práv spotrebiteľa a súd prvej inštancie ani neuvádza žiadne skutkové alebo právne dôvody, na základe ktorých by tomu tak malo byť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/110/2019 - 142 zo dňa 15.07.2020. Žalovaný ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu je nesprávne a nepreskúmateľné aj pokiaľ ide o posúdenie sumy 400 eur ako primeranej a ako zadosťučinenia. Odôvodnenie rozhodnutia je všeobecné, nie je založené na žiadnych konkrétnych individuálnych okolnostiach, ktoré by odôvodnili sumu 400 eur ako primerané zadosťučinenie. Namiesto toho súd poukazuje na sankcionovanie žalovaného, čo ale nemá oporu v žiadnom zákone. Žalovaný namietal ďalej porušenie práva na spravodlivý súdny proces, pretože súd prvej inštancie sa nezaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré majú bezprostredný vzťah k spôsobu uplatňovania žalovaného nároku. Žalovaný v konaní spochybnil uplatňovanie požiadavky na finančné zadosťučinenie v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. z dôvodu vedenia viacerých samostatných konaní. Žalobkyňa na Okresnom súde Galanta už podala v závere roku 2020 jednu žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, konanie o nej je vedené pod sp. zn. 18Csp/203/2020. V rámci danej žaloby, resp. v rámci daného konania, si už mohla uplatniť aj tvrdý nárok v žalobe v tomto konaní. Vyšla by sa tak aj tvrdenému diskomfortu so začatím ďalšieho konania. Žalobkyni nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou. Nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobkyňa za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podávala niekoľko žalôb, ak tak mohla preukázateľne spraviť jednu; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Podľa plnej moci, ktorá bola predložená spolu so žalobou v tomto konaní, ide o rovnakú plnú moc ako v prípade konania 18Csp/203/2020, 17Csp/34/2019, 17Csp/37/2019. Aj v prípade „základných“ konaní (teda tých, v nadväznosti na ktoré sú teraz podávané žaloby, o ktorých je vedené pred súdom konanie 17Csp/34/2019, 17Csp/37/2019) išlo o totožný postup. Výkon práva, ktorý je uskutočnený v konkrétnom prípade nie pre dosiahnutie účelu sledovaného zákonnou normou, ale zámerne za účelom poškodenia alebo znevýhodnenia iného, predstavuje šikanózný výkon práva. Podanie viacerých žalôb v blízkej časovej nadväznosti sa javí ako príklad zneužitia práva, vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam: 1/ účelovo a zámerne multiplikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu, 2/ nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia. Postup žalobkyne by mal byť preto posúdený z hľadiska jeho súladu s účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vo všeobecnosti aj v súlade s § 3 Občianskeho zákonníka a s čl. 2, čl. 5 CSP.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že súd nerozhodol o jej nároku iba z dôvodu bezúročnosti spotrebiteľského úveru, ale prihliadal aj na ostatné skutočnosti. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, akú strany sporu uzatvorili, je tzv. formulárová zmluva, teda zmluva vopred pripravená žalovaným, ktorú predkladá tisícom spotrebiteľov bez toho, aby títo mali možnosť ovplyvniť jej obsah. Pokiaľ mala zmluva akúkoľvek vadu alebo bola v rozpore s právnymi predpismi, táto skutočnosť ide na vrub žalovaného,

pretože tento zmluvu sám vytváral. Veritelia, vrátane žalovaného, by mali byť preto obozretní a najmä poctiví pri zhotovovaní zmluvy, aby táto bola v súlade so zákonom, pretože inak sa vystavujú hrozbe nie jedného súdneho konania, prípadne iným administratívno-právnym sankciám. Súdna prax v prospech spotrebiteľov potom iba dokazuje, do akej miery konajú veritelia poctivo. Tí následne poukazujú na to, že musia spotrebiteľom platiť ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, avšak prehládajú skutočnosť, že nebyť ich prvotného nepoctivého zámeru, nemuselo medzi veriteľom a spotrebiteľom prebehnúť žiadne súdne konanie. Nakoľko žalovaný porušil práva spotrebiteľa, potom záveru súdu prvej inštancie o tom, že nárok je čo do základu opodstatnený, nemožno nič vytýkať.

9. Žalobkyňa považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný aj v časti primeraného finančného zadosťučinenia. Výška primeraného finančného zadosťučinenia je závislá od úvahy súdu, pričom súd v tejto veci prihliadal napríklad na a/ potrebu vyrovnaní ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného - tu nemožno prehliadať najmä skutočnosť, že žalovaný siahol na mzdu žalobkyne prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá je v súdnej praxi považovaná za neprípustný zabezpečovací prostriedok voči spotrebiteľom, pričom tieto zrážky boli napokon aj zakázané, a tiež že žalovaný odmietal vydať žalobkyni sumu 1.441,68 eur, ktorá mu nepatriła a žalobkyňa tak nemohla disponovať s vlastnými finančnými prostriedkami po dosť dlhú dobu; b/ výšku bezdôvodného obohatenia, ktorá dokonca prevyšovala samotnú istinu poskytnutého úveru; c/ negatívne dôsledky v živote žalobkyne - majetková ujma, vplyv na psychickú pohodu žalobkyne (spôsobený najmä neustálym kontaktovaním a hrozením v prípade nesplácania splátok, na ktoré už žalovaný nemal nárok), povesť u zamestnávateľa v dôsledku vykonávania zrážok. Súd prvej inštancie taktiež prihliadal na závažnosť porušenia práv žalobkyne, ktorá vyplýva z predchádzajúcich súdnych konaní, satisfakciu pre žalobkyňu, dĺžku trvania súdneho sporu a pod..

10. Námietky žalovaného ohľadom multiplikovania sporov sú podľa žalobkyne nedôvodné. Žalobkyňa totiž nemôže podávať žaloby tak, ako si to praje protistrana, ale k uplatňovaniu jej nárokov musí dochádzať (aby bola úspešná v spore) v súlade so zákonom ako aj v súlade so zásadou bdelym patria práva. Rovnako neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa podávala dve žaloby, ktoré boli evidované pod sp. zn. 17Csp/37/2019 a 17Csp/34/2019. V tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že predmetom týchto konaní boli rozdielne zmluvy (jedna z roku 2012 a druhá z 2015), kedy sa výrazne menila aj práva úprava zákona o spotrebiteľských úveroch, takže podávanie jednej žaloby by bolo nehospodárne (nielen obsah zmlúv bol výrazne odlišný, ale aj práva úprava náležitostí zákona o spotrebiteľských úveroch). Pokiaľ ide o podávanie viacerých žalôb o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, žalobkyňa takto konala z dôvodu objektívnych okolností. Podat' jednu žalobu nebolo možné, pretože nároky žalobkyne vznikali postupne, po právoplatnosti toho-ktorého konania. Konanie 18Csp/203/2020 vychádza zo súdneho konania 17Csp/34/2019, pričom rozsudok Krajského súdu Trnava (23CoCsp/16/2020) bol žalobcovi doručený dňa 30.10.2020. Konanie 22Csp/7/2021 žalobca inicioval v nadväznosti na úspech v spore 17Csp/37/2019, pričom rozsudok Krajského súdu Trnava (26CoCsp/45/2020) bol žalobcovi doručený až dňa 12.01.2021 (v tomto čase už konanie 18Csp/203/2020 prebiehalo viac ako 2 mesiace). Napokon konanie 35Csp/12/2021 žalobca inicioval v nadväznosti na úspech v spore 28Csp/37/2019, pričom rozsudok Krajského súdu Trnava (9CoCsp/55/2020) bol žalobcovi doručený až dňa 20.01.2021, teda v čase, kedy už konanie 18Csp/203/2020 prebiehalo takmer tri mesiace a konanie 22Csp/7/2021 bolo začaté dňa 14.01.2021 (teda ešte pred tým, ako vznikol nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní). Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobkyňa mohla podať jednu žalobu, svoje tvrdenia bližšie nepopísal a najmä nepreukázal, že podanie jednej žaloby bolo možné (najmä za stavu, kedy všetky nároky žalobkyne neexistovali). Žalovaný taktiež nevysvetľuje, prečo by mala žalobkyňa čakať na skončenie všetkých svojich súdnych konaní proti žalovanému, aby dodatočne mohla podať jediná žalobu, a to iba pre spokojnosť žalovaného. Žalobkyňa totiž nemohla vedieť, ako bude o jej nárokoch rozhodnuté a kedy jej budú doručované rozhodnutia. Z toho dôvodu žalobkyňa podávala žaloby na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v takom čase, kedy jednotlivé nároky vznikali a konala v súlade so zásadou bdelym patria práva.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v časti výrokov I. a II. proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP),

postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne ako spotrebiteľky na zaplatenie sumy 400 eur titulom finančného zadosťučinenia od žalovaného ako veriteľa za porušenie práv a povinností ustanovených zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný v odvolaní spochybňuje vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj súdom prvej inštancie priznanú výšku toho nároku.

13. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia zákona č. 250/2007 Z. z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

15. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona č. 250/2007 Z. z. vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“, sp. zn. 6Cdo/127/2017).

16. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím (ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť) žalobkyni ako spotrebiteľke bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanému ako poskytovateľovi úveru vo výške 1.441,68 eur s príslušenstvom, konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom reálne poskytnutý úver žalobkyni bol vo výške 1.350 eur, keďže zo žalovanou tvrdenej sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500 eur bol odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

17. Odvolacia argumentácia žalovaného, aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/110/2019, predstavovala odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom bol vyslovený záver, že jediným zákonným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva, pričom účelom tohto finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva ako spotrebiteľa, ktorý je slabšou stranou v spotrebiteľskej zmluve, a nie zaťažiť spotrebiteľa dôkazným bremenom v súvislosti s preukazovaním nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k akýmkoľvek ďalším predpokladom. Ak žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, splnil tak predpoklad, ktorý

zákon v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie (odsek 18, 19 NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

18. V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 odôvodnil napadnuté rozhodnutie aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobkyne ako spotrebiteľky vznikol právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo porušenie judikované. Predpoklad úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa mohol byť teda splnený až nadobudnutím právoplatnosti súdneho rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 06.02.2020 č. k. 17Csp/37/2019-142 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.11.2020 č. k. 26CoCsp/45/2020-193), keďže do tohto časového momentu nebolo možné konštatovať úspešné uplatnenie práva (odvolací súd mohol rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, ale aj zmeniť podľa § 388 CSP a § 389 CSP).

19. Poukaz žalovaného v odvolaní na nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti namietaného iniciovania samostatných súdnych konaní žalobkyne v obdobných veciach nebol opodstatnený. Žalobkyňa v dôsledku porušenia povinností žalovaným ako poskytovateľom úveru, po úspešnom uplatnení svojich práv, vo vzťahu k porušeným právam spotrebiteľa v jednotlivých spotrebiteľských zmluvách, prejavila vôľu dovŕšiť ochranu spotrebiteľa. Bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy.

20. Každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva a to náležitou obsahovou aj formálnou úpravou zmluvných podmienok, ktoré jednotlivito i vo svojom súhrne nenarušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa. Práve jednoznačnosť a úplnosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C 244/98 Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-168/05 Mostaza Claro).

21. Ak vo viacerých prípadoch došlo u žalobkyne ako spotrebiteľky k narušeniu dôvery v poctivé konanie poskytovateľa úveru v súlade so zákonom, v dôsledku čoho bola nútená opakovane sa domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom žalôb, intenzita zásahu do jej práv je znásobená. Je potom bez významu či dovŕšenia ochrany spotrebiteľa sa domáha viacerými žalobami o finančné zadostučinenie alebo spoločnou žalobou. Princíp koncentrácie konania a zásada hospodárnosti v civilnom sporovom konaní nepredstavujú povinnú objektívnu kumuláciu nárokov. Závadný stav sa vzťahoval k jednotlivým zmluvám, v prípade ktorých došlo k porušeniu práv spotrebiteľa a preto sa nejedná o duplicitné uplatňovanie nárokov. V rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 bolo už konštatované, že preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy je spravidla nereálne a finančné zadostučinenie má plniť nielen satisfakčnú, ale aj sankčnú funkciu.

22. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia a bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadostučinenia.

23. Odôvodnenie výšky priznaného finančného zadostučinenia v napadnutom rozhodnutí vychádzalo z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z právoplatného rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 06.02.2020 č. k. 17Csp/37/2019-142 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.11.2020 č. k. 26CoCsp/45/2020-193. Vychádzajúc z intenzity zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa vo vzťahu k porušeniu obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výške nedôvodne požadovanej sumy 1.441,68 eur, prevyšujúcej výšku poskytnutých finančných prostriedkov 1.350 eur, nutnosti iniciovania súdneho konania, dĺžke trvania súdneho konania, vykonávaniu zrážok zo mzdy, vplyvu na ekonomickú situáciu žalobkyne, žalobkyne priznané finančné zadostučinenie spĺňalo

požiadavku primeranosti. Výška priznaného finančného zadosťučinenia je adekvátne ekonomickej realite v spoločnosti a tiež požiadavke spravodlivého dovŕšenia ochrany porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľky. Poukaz na vykonávanie zrážok zo mzdy prináležal k zhodnoteniu individuálnych okolností daného prípadu, keďže bezdôvodné obohatenie vznikalo v dôsledku nevyplácania pravidelného mesačného príjmu žalobkyne, predstavujúceho jej mzdu.

24. Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odvolací súd nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní žalovanej, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam.

25. Žalovaný preto nedôvodne namietal v odvolaní nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04), teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti rozhodnutia vo veci samej (výrok I.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok II.) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. Pokiaľ ide o výrok III. (o povinnosti zaplatiť súdny poplatok), v tejto časti odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd odvolanie žalovaného v tejto časti podľa ust. § 386 písm. c/ CSP odmietol.

28. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).